SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 114/09-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. apríla 2009 predbežne prerokoval sťažnosť M. K., K., zastúpenej advokátom JUDr. M. J., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 6 Co 257/2008-167 z 26. januára 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. apríla 2009 faxom a následne 3. apríla 2009 poštou doručená sťažnosť M. K., K. (ďalej len sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. M. J., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Co 257/2008-167 z 26. januára 2009.

Z obsahu sťažnosti okrem iného vyplýva:

«Na Okresnom súde Košice II... podala sťažovateľka dňa 21. júna 2006 proti N. K... žalobu o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy. Konanie sa viedlo pod sp. zn. 14 C/64/2006. Okresný súd vyhlásil dňa 23. septembra 2008 rozsudok, č. k. 14 C/64/2006-148..., ktorým v plnom rozsahu vyhovel mojej žalobe a kúpnu zmluvu určil za neplatnú.

Zároveň okresný súd rozhodol okrem iného o náhrade mojich trov konania. Trovy právneho zastúpenia som si uplatnila za 4 hlavné úkony a 2 polovičné úkony právnej pomoci v sadzbe (prevzatie veci a príprava zastúpenia, spísanie žaloby, návrh na nariadenie predbežného opatrenia, žiadosť o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, podanie z 17. 5. 2007, účasť na pojednávaní dňa 8. 4. 2008, účasť na pojednávaní 23. 9. 2008). Tarifnou hodnotou z ktorej sa počíta základná sadzba tarifnej odmeny za 1 úkon právnej pomoci je podľa § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov suma 500.000 Sk, t. j. 1 úkon právnej pomoci: 9.650 Sk. Paušálna náhrada (režijný paušál) pre rok 2008 je 191 Sk, za rok 2007 je 178 Sk, za rok 2006 je 164 Sk. Hotové výdavky: 50 Sk (zápisnica z pojednávania) Trovy právneho zastúpenia celkom sú vo výške 59.166 Sk (6 x 9.650 + 4 x 164 + 1 x 178 + 2 x 191 + 50).

Okresný súd však rozhodol o náhrade mojich trov konania tak, že zaviazal žalovanú nahradiť mi trovy konania vo výške 4.493 Sk. Vychádzal pritom z toho, že „... predmetom danej veci nebolo zaplatenie finančnej čiastky vo výške kúpnej ceny uvedenej v právnom úkone (kúpnej zmluve), ktorej neplatnosti sa žalobkyňa v tomto konaní domáhala. Predmetom tohto konania bolo vyslovenie neplatnosti právneho úkonu.“...

O mojom odvolaní rozhodol Krajský súd v Košiciach... dňa 26. januára 2009 uznesením, č. k. 6 Co/257/2008-167..., ktoré mi bolo doručené (prostredníctvom právneho zástupcu) dňa 5. februára 2009.

Krajský súd zmenil uznesením rozsudok vo výroku o trovách konania účastníkov tak, že žalovanú zaviazal nahradiť mi trovy konania vo výške 206,20 €. Krajský súd vyslovil názor, že „Správny je záver súdu prvého stupňa, že v danom prípade predmet konania nemožno oceniť (vyjadriť v peniazoch), pretože vyslovenie neplatnosti právneho úkonu je neoceniteľným právom. V konaní o určenie neplatnosti zmluvy ide teda o vec, ktorej hodnotu nemožno vyjadriť v peniazoch. Preto správne súd prvého stupňa pri určení odmeny za 1 úkon právnej služby vychádzal z ust. 11 ods. 1 citovanej vyhlášky... Vyhláška č. 655/2004 Z. z. však už neobsahuje ustanovenie, v zmysle ktorého vo veciach určenia platnosti alebo neplatnosti právnych úkonov... patrí základná sadzba tarifnej odmeny určená z hodnoty veci... tak, ako to ustanovoval § 13 ods. 7 vyhl. č. 163/2002 Z. z. Aj táto zmena vyhlášky... svedčí pre záver súdu prvého stupňa, ak vychádzal zo skutočností, že v konaní o určenie neplatnosti zmluvy ide o vec, ktorej hodnotu nemožno vyjadriť v peniazoch.“

Mám za to, že uznesením krajského súdu došlo k porušeniu mojich základných práv a to práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právo vlastniť majetok zaručené čl. 1 dodatkového protokolu k dohovoru a práva na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru a to z dôvodov nižšie uvedených.

Pri určení výšky tarifnej hodnoty, ktorá je základom pre výpočet hodnoty jedného úkonu právnej pomoci sa použije: a) § 10 ods. 2 vyhlášky v prípadoch keď je možné vyjadriť v peniazoch hodnotu veci alebo hodnotu práva, ktorej sa poskytovanie právnej pomoci týka, b) § 11 ods. 1 vyhlášky v prípadoch keď nie je možné hodnotu veci alebo práva vyjadriť v peniazoch alebo ak ju možno zistil len s nepomernými ťažkosťami.

Mám za to, že v prejednávanej veci je možné predmet sporu vyjadriť v peniazoch. Ja som sa domáhala určenia neplatnosti kúpnej zmluvy z ktorej nepochybne vyplýva výška kúpnej ceny. Hodnota veci indikuje obtiažnosť, resp. závažnosť sporu, z ktorej vyplýva náročnosť vykonávaných úkonov právnej pomoci, ako aj zodpovednosť advokáta akou je zaťažený.

Opačný výklad by viedol k ničím neodôvodneným rozdielom medzi odmenou advokáta (ktorú platí účastník konania) v konaní o plnenie a v konaní o určenie. Vytváranie takýchto rozdielov nemá žiadne opodstatnenie ani pokiaľ ide o náročnosť veci, berúc

do úvahy najmä tú skutočnosť, že konania o určenie sú často krát skutkovo a právne zložitejšie než konania o plnenie.

Krajský súd dokonca dôvodí svoje rozhodnutie absenciou ustanovenia § 13 ods. 7 vyhlášky č. 163/2002 Z. z. vo vyhláške č. 655/2004 Z. z. čo je absolútne neakceptovateľným spôsobom výkladu a aplikácie práva. Založiť rozhodnutie súdu na nedostatku výslovnej právnej úpravy na mieste, kde možno bez ťažkostí aplikovať platné právne predpisy riadnym a preskúmateľným spôsobom, je neakceptovateľné.

Z dôvodenia krajského súdu ohľadne ust. § 13 ods. 7 vyhlášky č. 163/2002 Z. z. možno vyvodiť, že cenu vecí alebo práva možno určiť v prípade určovacích žalôb (= je určiteľná). Teda možno dospieť k absolútne opačnému záveru.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd v náleze vyslovil:

«1. Krajský súd v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co/257/2008 porušil základné právo sťažovateľky vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základné právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právo sťažovateľky vlastniť majetok zaručené čl. 1 dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru.

2. Zrušuje uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 26. januára 2009, č. k. 6 Co/257/2008-167.

4. Sťažovateľke priznáva náhradu trov právneho zastúpenia vo výške, ktorá bude vyčíslená v písomnom vyhotovení rozhodnutia o trovách konania, ktorú je Krajský súd v Košiciach povinný jej uhradiť na účet advokáta JUDr. M. J. do 2 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia o trovách konania.»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z doterajšej, ako aj súčasnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd konštatuje, že námietky sťažovateľky tkveli v tvrdeniach, že krajský súd v napadnutom uznesení o náhrade trov konania nerozhodol správne, keď vychádzal z toho, že predmet sporu (žaloba o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy) nemožno vyjadriť v peniazoch. Podľa názoru sťažovateľky bolo možné „hodnotu sporu“ určiť v peniazoch, pretože ju bolo potrebné odvodiť od kúpnej ceny uvedenej v kúpnej zmluve, o neplatnosť ktorej v danom súdnom konaní šlo. Keďže krajský súd nerozhodol tak, ako uviedla

sťažovateľka, označeným uznesením došlo k porušeniu jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil, že rozsudkom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 14 C 64/2006-148 z 23. septembra 2008 bolo rozhodnuté, že vo výroku špecifikovaná kúpna zmluva je neplatná. Okrem toho okresný súd rozhodol aj o náhrade trov konania tak, že žalovanú zaviazal zaplatiť sťažovateľke trovy konania v sume 4 493 Sk, žalovanej uložil povinnosť zaplatiť na účet tamojšieho súdu súdny poplatok v sume 3 000 Sk. Osobitným výrokom okresný súd rozhodol o tom, že o trovách štátu bude rozhodnuté samostatným uznesením.

Proti tomuto rozsudku týkajúcemu sa výroku o náhrade trov účastníkov konania podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 6 Co 257/2008-167 z 26. januára 2009 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku

o trovách konania účastníkov zmenil s tým, že žalovanú zaviazal zaplatiť sťažovateľke trovy konania v sume 206,20 eur na účet jej právneho zástupcu. Krajský súd zároveň rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Z odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu okrem iného vyplýva:

„Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalobkyne bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O. s. p., preskúmal rozsudok v napadnutom výroku o náhrade trov konania účastníkov, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je čiastočne dôvodné...

Správny je záver súdu prvého stupňa, že v danom prípade predmet konania nemožno oceniť (vyjadriť v peniazoch), pretože vyslovenie neplatnosti právneho úkonu je neoceniteľným právom...

Nesprávne však súd prvého stupňa určil 1/13 výpočtového základu sumou 1.155,- Sk pre úkony právnej služby uskutočnené v roku 2006 a sumou 1.371,- Sk pre úkony právnej služby uskutočnené v roku 2008, v dôsledku čoho je jeho rozhodnutie čiastočne nesprávne.

Výpočtovým základom na rok 2006 bola suma 16.381,- Sk, z čoho 1/13 predstavuje 1.260,- Sk a výpočtovým základom na rok 2008 bola suma 19.056,- Sk, z čoho 1/13 predstavuje 1.466,- Sk. Výška režijného paušálu bola určená správne, t. j. 164,- Sk na rok 2006 a 191,- Sk na rok 2008. Takto odmena za úkony právnej služby: príprava a prevzatie zastúpenia 7. 9. 2006 predstavuje 1.276,- Sk a za účasť na pojednávaniach dňa 8. 4. 2008 a 23. 9. 2008 2 x 1.466,- Sk, režijný paušál prislúcha za 1 úkon vo výške 164,- Sk, za 2 úkony po 191,- Sk, spolu odmena a náhrada hotových výdavkov predstavuje 4.738,- Sk za vyššie uvedené úkony.

Žalobkyni však patria aj trovy právneho zastúpenia za ďalší úkon právnej služby, a to spísanie žaloby, návrhu na nariadenie predbežného opatrenia a žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov, keďže podľa jej vyjadrenia na výzvu odvolacieho súdu aj tento úkon bol spísaný jej právnym zástupcom, hoci ešte pred udelením plnomocenstva na zastupovanej v tomto súdnom konaní. Keďže žaloba a návrh na vydanie predbežného opatrenia sú obsiahnuté v jednej listine, čo aj zodpovedá hospodárnosti a účelnosti vynaloženia trov, nejde o dva samostatné úkony právnej služby a aj keď žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov je samostatnou listinou, bola podaná na súd spolu so

žalobou zo dňa 21. 6. 2006 ako jej príloha, tvorí teda súčasť žaloby (nič nebránilo zástupcovi žalobkyne, aby pojal túto priamo do žaloby, čo by zodpovedalo hospodárnosti vynaloženia trov) patria trovy právneho zastúpenia ešte za 1 úkon právnej služby zo dňa 21. 6. 2006 vo výške 1.260,- Sk a režijný paušál 164,- Sk, spolu 1.424,- Sk. Po pripočítaní hotových výdavkov 50,- Sk trovy konania žalobkyne predstavujú 6.512,- Sk (4.738,- Sk + 1.424,- Sk + 50,- Sk), t. j. 206,20 € a v zmysle ust. § 149 ods. 1 O. s. p. je žalovaná povinná tieto uhradiť k rukám jej právneho zástupcu JUDr. M. J.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 2 O. s. p. Žalobkyňa bola v odvolacom konaní iba čiastočne úspešná, rovnako aj žalovaná, preto súd v zmysle ust. § 142 ods. 2 O. s. p. žiadnemu z účastníkov náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.“

Ústavný súd vo veci zaujal stanovisko, podľa ktorého je základné právo vlastniť majetok (zahŕňajúce právo na ochranu vlastníctva) zaručené v druhom oddiele druhej hlavy ústavy, ako aj v kvalifikovaných medzinárodných zmluvách, ktorých predmetom je ochrana ľudských práv (vrátane čl. 1 dodatkového protokolu) a ktoré podrobne špecifikujú obsah a podmienky uplatnenia, resp. zabezpečenia korešpondujúce „vykonávacie zákony“, pričom domáhať sa ochrany vlastníckeho práva možno v medziach týchto osobitných zákonov (čl. 46 ods. 1 a 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy). Ochranu základnému právu vlastniť majetok preto poskytujú predovšetkým všeobecné súdy (čl. 142 ods. 1 ústavy) prípadne iné orgány právnej ochrany v zmysle uvedenej osobitnej zákonnej úpravy.

Poskytnutie súdnej ochrany ústavne konformným spôsobom predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite rešpektujúcej jeho základné právo garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy. Tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktoré je predmetom konania, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy).

Ústavný súd konštatuje, že v danej veci krajský súd rozhodol o trovách prvostupňového konania v súlade s § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. V danom prípade bol predmet sporu determinovaný žalobou o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania účastníkov okresný súd aj krajský súd vychádzali z § 11 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), podľa ktorého základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna trinástina výpočtového základu, ak nie je možné hodnotu veci alebo práva vyjadriť v peniazoch alebo ak ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami. Keďže v danom prípade šlo o neplatnosť kúpnej zmluvy, obidva súdy dospeli k záveru, že nejde o žalobu o peňažné plnenie, a preto predmet sporu nie je možné vyjadriť v peniazoch.

Vo vzťahu k uvedenému ústavný súd konštatuje, že predmet konania nemožno zamieňať s predmetom kúpnej zmluvy, ktorej neplatnosti sa sťažovateľka domáhala, hoci hodnota predmetu takéhoto právneho úkonu (kúpnej zmluvy) je peňažne vyjadriteľná (obdobne III. ÚS 324/07). Ak teda krajský súd v danom prípade rozhodol o náhrade trov konania účastníkov aplikujúc § 11 ods. 1 vyhlášky, rozhodol ústavne konformným a nespochybniteľným spôsobom, pričom zmeňujúcim výrokom dokonca reparoval nedostatky v rozhodnutí okresného súdu spočívajúce v nesprávnom určení 1/13 výpočtového základu, pričom zároveň priznal sťažovateľke aj náhradu trov konania za ďalší úkon právnej služby, čo napokon vyústilo do záveru o potrebe priznať sťažovateľke náhradu trov konania v sume vyššej, než ju určil okresný súd. To, že krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na odlišnosť súčasnej právnej úpravy týkajúcej sa určenia odmien a náhrad advokátov za poskytovanie právnych služieb od skoršej právnej úpravy (§ 13 ods. 7 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb účinnej do 31. decembra 2004), nemení nič na presvedčení ústavného súdu o súladnosti uznesenia

krajského súdu s obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

Vychádzajúc z uvedenej judikatúry, ako aj prihliadajúc k uvedeným skutočnostiam a k okolnostiam daného prípadu (v ktorých mala byť súdmi použitá právna úprava aplikovaná) nemožno konštatovať, že by interpretáciu zistených skutkových okolností a aplikáciu normatívneho textu zákonných ustanovení použitých krajským súdom v posudzovanom rozhodnutí bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnenú alebo arbitrárnu. Z uvedeného dôvodu je potrebné sťažnosť v časti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie zásad spravodlivého procesu označeným uznesením krajského súdu, považovať za zjavne neopodstatnenú.

V nadväznosti na tento záver ústavný súd odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť aj tú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, pretože absencia porušenia ústavnoprávnych princípov vylučuje založenie

sekundárnej zodpovednosti orgánu verejnej moci za porušenie práv sťažovateľky hmotnoprávneho charakteru (obdobne napr. IV. ÚS 116/05, III. ÚS 218/07, III. ÚS 284/07).

Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky v nej nastolenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. apríla 2009